

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΤΕ πρώτος απ' όλους έφτασε πρός τὸ ἐκεῖ ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος ἐφοδ' ἔσκαψε καὶ χιτῆταξε κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους, ποὺ τοὺς χυλοῦσαν ἀκόμη τὰ κίματα, γρήσας πίσω καὶ φώναζε μὲ φωνὴν συγκίνητη :

— Σωχνιά, γὰρ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Φέστε γρήγορα σκονιά... Εἶνε ἐκεῖ!... Τὴ βλέπω!...

Καὶ καὶ γρη῏ιν τὰ σκονιά, ποὺ ἐτρέξαν ἄμεσως πρὸς τὸ φέρον ὁ ἐπαρητέ, πήρε πληρωστέρα στή Σιωπὴν καὶ τῆς εἶπε βιαστικά :

— Ἀγαπητή μου Σιωπὴν, ἡ Ζερμαὶν κινδυνεύει... Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἔδω... Θὰ κατεβῶ ἀπὸ ἐνα πέραςμα ποὺ ἔξω καὶ μόλις σὰς φρονέσω νὰ ποῦ ῥίξετε κάτω τὰ σκονιά!...

Ἡ Σιωπὴν τὸν δοξάζει στὴν ἀρχαλιὰ τῆς, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη :

— Ναί, πήγαινε... Σῶσε τὴν...

Κατὼν βαθεῖα συγκινημένη ἡ Σιωπὴν ἔβλεπε κάτω γοητιστὴ καὶ ἀληθινῶς μὴ φερὰ εὐχαριστία πρὸς τὸ Θεὸ ἡὲς ἀπ' τὰ βασανισμένα τῆς στήθη :

— Ὁ Θεὸ μου, ἄς εἶσαι εὐλαβημένος! γρήγορα... Ἀχ, δόσος, Θεὸ μου, νάσαι καλά καὶ νὰ μὴν ἔχη πάθει τίποτε ἡ φωνὴ μου Σωχνιά... φουά!...

Ἐπείρασεν ἡμεῖς σιγῆς ἀνέκαθεν ἀπὸς ἀγωνίας, Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλει ἦσαν τότε συγκεντρωμένοι στὴν ἀκτὴ, στὴν κ. Μεαί, τὴν ἡμέρα τῆς Ζερμαὶν, δὲν εἶχαν πρὶ ἀκόμη πῆσαι, Ἀγνοοῦσαν αὖ τὴ κατάσταση θὰ βρισκάνταν ἡ κόρη τῆς. Γιατὶ λοιπὸν νὰ δύνονταν στὴν ἀμοση μητέρα μὴ διαδρατιζή ἡλίδια, ποὺ μπορούσε σὲ λίγο νὰ διαφευγῆ κατὰ τὸ σκληρότερο τρόπο :

Ἡ Σιωπὴν, ἡ ὁποία ἔτρεψε τότε ἀπὸ ἀντονομησία, ἔδινε κάθε τόσο χαμηλοφώνως αὐτοματῶς διαταγὰς στους ἐπαρητέ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐφοδιαστῆ μὲ γερά σκονιά.

Ἐξάφην ἀντήχησε κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους ἡ φωνὴ τοῦ Κεραβῶ :

— Δέστε τὸ σκονιά στὸν κορμὸ κανονῶς δέντρον καὶ κατεβάστε τὰ γρήγορα!...

Ἡ Σιωπὴν δὲν μπορούσε νὰ ἀνταπετησῆ περισσότερο τῆ συγκινησί τῆς. Πρόβαλε στὸ χέλιος τοῦ βράχου καὶ φώναζε :

— Κάρολος, ἡ Ζερμαὶν εἶνε :

— Ναί, αὐτὴ εἶνε, ἀπάντησε ὁ πρῶν ἀξιωματικός.

— Ζωντανὴ ἢ...; πρόσθεσε ἡ νεά, μὴ τολιμνῶντας νὰ περῆναι τῆ φρονιτὴ ἐξείνην λέξι, ποὺ δηλοῦσε τὸ θάνατο.

— Ζωντανὴ! Ἐνακοῦσθησε ἡ φωνὴ τοῦ Κεραβῶ.

Ὁ Κάρολος εἶχε καθυπόθει νὰ φτάσῃ ὀλίγα βήματα μαζωγὰ ἀπὸ τῆ Ζερμαὶν, ἡλθόντας πάνω στὴς πέτρες, σὰν ἀνθρωπος ποὺ περιφορῆ τὸν κίνδυνο γὰ νὰ σῶσῃ ἐξείνην, ποὺ λατερεῖ.

Τὰ μαζωγὰ μάλιστα τῆς Ζερμαὶν ἦσαν νοκανημένα ἀπὸ τῆ βροχὴ καὶ ἀπὸ τ' ἄμυρο νερὸ τῆς θάλασσας. Εἶχαν λοιπὴν ἐντελεῖς καὶ τῆ σκεπάζαν ὡς τῆ μεση. Τὰ φρονιμάτῆ τῆς εἶχαν κολλήσει ἀπάνω στὸ σῶμα τῆς καὶ μονάχα τὸ πόδι τῆς φαινομένην κάτω ἀπ' τῆ βαθύχορη ῥομφα τῆς. Τὰ ὄραμα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τῆς ἔμεναν ἀμετάβλητα, μὰ ἦταν ὑπερβολικὰ ὄρη.

Ὁ νέος ἀισθάνθηκε ἔξωφην τὴν καρδιά του νὰ χυπαὶ πολὺ δυνατὰ. Μήπως ἦταν νεκρὴ; Μήπως κομπούταν τὸν τελευταῖο τῆς ἔθνο, ἐκεῖ, μπροστὰ στὴ γαλιὰ θάλασσα, ποὺ τόσο πολὺ ἀγαποῦσε; Μήπως ἡ καρδενεχὴ τῆς φρενὴ εἶχε πετάξει στὸν οὐρανὸν, ἀρίντονας τὸ κορμὸ ἄμωρο ἀπάνω στὴν ἐρημιὰ ἐξείνη ἀκτῆ; Κι' αὐτὸς ποὺ εἶπε στὴ Σιωπὴν ποὺ ἡ Ζερμαὶν ἔη;

Γὰ μὴ στιγμὴ τῆς φρενὴ κ' ἀρπάζοντας τῆ φρενὴ τοῦ δέντρον, βρέθηκε μ' ἕνα πῆδημα ὀλόρωος πλάι στὴ νεά.

Ἄμεσως γονάτισε καὶ χιτῆταξε τρέμοντας τὰ κλειστά μάτια τῆς, τὰ παγονεῖα τῆς χέλια. Δὲν δολίμως ἔμνω νὰ φρενὴ τὸ χέλι στὸ στήθος τῆς. Θὰ τρελλαινοταν ἀν ἐξακρίβωνε ὅτι ἡ καρδιά τῆς εἶχε πάθει νὰ χυπαί.

Ἄλλ' ἄμεσως σχεδὸν καθυπόσας καὶ ἔναθεθηκε κάτῳς τὴν ψυχραιμία του. Τὰ βλέφαρα, τὰ χέλι, τὰ χαρακτηριστικὰ γενικῶς τοῦ προσώπου τῆς νεάς

φαινομένην ἦσαν. Ἐπομένως βρισκόταν ἀκόμη στὴ ζωή!...

Ἔπαισε τὸ σκερμὸ τῆς καὶ ἀντέληθη, δι' ἐπαίλι, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενικά. Τώρα καὶ, δὲν ἐτολμῶντας νὰ ἐκπαλιθῆ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε κάνει γὰ νὰ φτάσῃ ὅς τῆ Ζερμαὶν, γιατί αὐτὴ τῆ φρενὴ θάχε μαζῶ τὸ πολὺτιμο φορτίο του καὶ θάβρωσι νὰ προφελῶσταν. Γι' αὐτὸ ἔληθε τὰ σκονιά, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπαρητέτες ἔλαβωσαν νὰ τοῦ ῥίξουν ἀπὸ πάνω.

Σῶσος τότε μὲ μεγάλη προφύλαξὶ τὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς κόρης. Ἐξάφην παρετήρησε, ὅτι στὴν ἐπακτὴ του, τὰ μαζωγὰ τῆς βαρῆκαν κάκωνα καὶ τὰ μάτια τῆς μισοκίωσαν.

Ἡ κόρη χιτῆταξε τὸν Κάρολο, σὰν νὰ βρισκόταν σὲ βαθὺ ὄνειρο, καὶ ἔνω στὰ χέλι τῆς ἀνδρῶσε ἕνα ὄρη χαρῆς, γρήγορος ἡλιὰ :

— Ἐσεῖ!...

Ἄλλ' αὐτὸ ἦταν μὴ παροδικὴ ἀνακοῦσθησε, γιατί τὸ βλέμμα τῆς ἀσπῆτρε ἔνω καὶ τὸ ὄρημο χέλι τῆς ἔναθεσε στὸν ὄμο του, ἔνω τὸ σῶμα τῆς ἄρχισε πάλι νὰ βαρῆναι σὰν πρῶτα.

Ὁ Κάρολος ἀρπάζε ἄμεσως τὰ σκονιά, λέρωσε τὸ ἕνα κάτω ἀπ' τῆ μισοκίω τῆς Ζερμαὶν κ' ἔδωσε τὸ ἄλλο γρήγο ἀπ' τὸ σῶμα του κα κρατώντας τὸ πάντα σφιχτὰ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει, σφιγγοντας πάνω του τῆ νεά.

Ἀισθάνονταν ἕνα εἶδος σκοτοδίνης, ἀλλὰ καὶ ὅλη του τὴν ἐξάντηρη, ἐξακοῦσθησε ν' ἀνεβαίνει, ἀποκοσμημένος νὰ μὴν ἀφήσῃ τῆ Ζερμαὶν, παρὸ μὴνο στὴν ἀρχαλιὰ τῆς ἐτελομένης ἡμετέρας τῆς, ποὺ θὰ περιμενε στὴν ἀδωνία τῆς ἐπαύλει.

Ἡ καρὴ ντὸ Μεαί ὄμως εἶχε ἐπιστορηθῆ ἐντομητασῆ ἀπὸ τῆ Σιωπὴν κ' εἶχε τρέξει στὴν ἀκτῆ.

Μόλις εἶδε τὴν κόρη τῆς λιποθυμῆσῆν, ἄρχισε μὴ κραγῆ σπαρωχτικῆ κα ἔβρεσε τὰ χέλια στὸ προσώπὸ τῆς.

Ὁ Κάρολος ὄμως δὲν ἐτακοῦσθησε, μὲ τῆ Ζερμαὶν πάνω στὴν ἀρχαλιὰ του, ὅς τοῦβρασε στὴν ἐπαύλι.

Ἐκεῖ ἡ Σιωπὴν ἐδοῦθησε τὴν καρὴ ντὸ Μεαί καὶ τὴν Παρωθεῖα νὰ γόνωσῃ τὴν Ζερμαὶν κα φροντίσῃ νὰ τῆς παρασῶν τῆς πρῶτες περιποιήσεις, ποὺ ἀπαύει ἡ κρῆσιμη κατάσταση τῆς.

Ὁ Κεραβῶς καθυπόσας τῆς γονάτισε, κα ἔπειτα κατεβῆκε στὴν ἀδωνία.

Ἀισθάνονταν μεγάλη ἐξάντηρη κα φαίνονταν ἀρκετὰ καταβεβλημένος. Τὰ γονάτῆ του ἐκρηγῆσαν κα τὸ σῶμα του ἔβρεσε βαθῶ σ' ἕνα σῶμα.

Ὁ πόρρωγμ' ἔλαγε ἄμεσως κοντὰ του κα βάζοντας στὸν ὄμο του τὸ χέλι, τοῦ εἶπε μὲ στοργῆ :

— Πήγαινε, παιδί μου, ν' ἀνακτασῆς. Εἶνε ὄμο κατὰ!...

— Ν' ἀνακτασῆ! εἶπε ὁ Κάρολος. Μὴ φροντίστε, σὰς παρκαλιῶ, γὰ μείνα, ἀλλὰ γὰ τὸν ἀρχαλιῶ μας.

— Γὰ ποὺν μάλιστα λοιπὸν; εἶπε ὁ πόρρωγμ', ἔνω τὰ μάτια του πετάζην μὴ παραξενὴ λάμψη.

— Γὰ τῆ Σιωπὴν, γὰ τὴν καθυπῆτῆ τῆ Σιωπὴν μας! κραγῆσε ὁ νέος. Ποτὲ μου δὲν τῆ φανταζόμην τόσο ἐναγρητικῆ. Σήμερα, ὀμολογῶ, ὅτι μὲ ντροπῆσα. Ἐγὼ ποῦ εἶμα ἀντὶς ἀτελειστορῆ, ἔνω ἐξείνη δὲν ἔχουσε καθῶν τὸ θάρρος τῆς!...

— Ἀλήθεια, ἔχεις δέσω, ποὺ εἶπε ὁ πόρρωγμ' μὲ σκορπὸ τὸ κεφάλι.

Τὴν ἴδια στιγμὴν δύο μικρὰ παγονεῖα χέρις δοξάζαν τὰ χέλια τοῦ Κεραβῶ κα μὲ μὴ φωνὴ καθαγῆ τοῦ γρήγορος στ' αὐτῆ :

— Τὶ ὄραμα εἶνε νὰ μ' ἀγατῆσαι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο! Ἐνοῦσα εὰς ὄμως, ἔξω κα ἔγὼ πὸς νὰ σὰς ἀνταποδοῦσῃ τὴν ἀγάπη μου!...

Ἦταν ἡ Σιωπὴν.

Σιωπὴν, τῆς εἶπε ὁ Κάρολος, πᾶντονας τὰ γεγρὰ ἀγχιτιά τῆς, τὰ χέλια σου εἶνε παγονεῖα. Φρόντισε λιγάκι γὰ τὸν ἑαυτὸ σου, ἀγαπημένο μου παιδί. Μὰ ἐνὸν δὲν ἀλλάξου ἀκόμη οὔτε τὰ ροῦχα σου. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε τρέλλα!... Δὲν φροδῆσαι μὴν ποινετιάσῃς!...

Μὴν ἀνησυχεῖς, δὲν ἔξω τίποτε, ἀπάντησε ἐξείνη χαμογελοῦντας. Ἀλλὰ ἕνα ἔντονο ῥίγος, ποὺ διεπῆρασε ἐξείνη τὴ στιγμὴ τὸ κορμὸ τῆς, διεφῆρασε τὰ λόγια τῆς κα τὴν ἐναγρητικῆσε ὀλόκληρη!...

— Ἀγάπῃ μου, τῆς εἶπε ὁ Κάρολος, ἀκούσῃ με. Ἄκουσε τῆ σημεθῆ μου, γλακεῖα μου Σιωπὴν, θὰ πάθῃς κανεῖνα ἀνεπακούθῆτο κορὸ.

Τῆς μιλοῦσε εὐλαβικῶς τῆ στιγμὴν αὐτῆ.

Τὸν εἶχε συγκινησῆ τόσο ἡ θάρρολευα στάσις τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Κάρολος παρκαλιῶσε, μὲ τῆ Ζερμαὶν πάνω στὴν ἀρχαλιὰ του, ὅς τῆν ἐπαύλι.

